

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

ANIMA NOVA

os banquets republicans del 11 de Febrer no han causat lo menor disgust als partits monárquichs, á diferència de lo que succehia al principi de la restauració, quan en Cánovas perseguia aquests actes, y ja que no podia impedir que 'ls republicans menjessin á la fonda, enviava delegats de policia per evitar que 's pronunciessin brindis. Los monárquichs de avuy s' ho prenen ab més calma y la rahó 'ls sobra. Mentres los republicans menjan lo dia 11 de Febrer, pagantho de la seva butxaca, ells menjan tot l'any á costa del país. Y 'l temps que menjaran, si nosaltres no 'ns decidim á impedirho.

Precisament los banquets republicans del 11 de Febrer han vingut á ser, aquest any més que 'ls demés, la garantia de que 'ls monárquichs ne tenen per temps. Los monárquichs están dividits, pero s' entenen. Nosaltres, en cambi, dividits com e'ls, no 'ns entenem. Aquí radica la nostra debilitat y la nostra impotencia.

No ja cada partit republicá, sino cada grupo dintre de cada partit (y n' hi ha un mostruari que no s' acaba may), ha celebrat lo seu banquet corresponent. Tothom ha fet vots per l' adveniment de la República, festejant lo seu vigéssim primer aniversari, y tothom al mateix temps, ha fet lo possible per demostrar que la República no pot tornar, mentres no 'ns sapiguem sustreure als exclusivismes mesquins que 'ns tenen desquiciats y perduts. Tants banquets, tants exclusivismes. Valdría més menjar menos y fer servir las dents per ensenyarlas al enemich comú. Valdría més prescindir de recorts y alentat esperansas basadas en lo predomini del bon sentit, que aconsella avuy l' adopció de un programa únich, y la formació de un núcleo poderós que adoptés per lema: «Res pels homes; tot per l' idea, tot per la República.»

Precisament las divisions existents, han aumentat ab las que 's manifestan ara en lo camp de la dreta republicana.

La dreta es necessaria en tota agrupació que aspiiri á la governació del Estat. La República francesa, entregada algunas ocasions al impuls del radicalisme, ha tingut sort de possehir lo fré de un partit conservador de la República. Sense la virtualitat de aquest element, anys enrera hauria anat á caure sens remey en las garras del militarisme, simbolisat pel general Boulanger.

Castelar capitanejava la dreta, y quan més necessaria era la seva existencia, va tractar de desferla y deshonrarla, portantla desboscadament á servir com un regiment de suissos assalariats, la causa de la monarquia. No haventho pogut lograr, plé de despit, s' ha retirat de la política, declarant que no vol partit, ni comités, ni premsa, ni res de lo que avants havia tingut á las sevas ordres. Clarament, públicament

y en lletres de motllo va dir que 'ls que volguessin conservar la seva amistat, únicament tenian dos camins oberts: ó ferse monárquichs, ó anarse'n á casa, deixantse de polítichs.

Aixó ja no es llansar una bandera, sino destrossarla en filagarsas.

Nosaltres, al endavinar los seus intents, li girarem la espalla, donantnos per ofesos, resoltos á no recordarnos may més de un home que feya burla y escarni de las nostras afecções de tota la vida. Hi ha, no obstant, qui després de haver vist que aqueixos intents se consumavan, no s' ha donat per entés, y segueix encare pagant tribut al idolo. Anteriorment s' ha precipitat desde 'l pedestal que ocupava, quedant convertit en pols Qui té l' epidermis prou dura per no sentir l' efecte de certas ofensas, deuria quan menos possehir la deguda reflexió per considerar que tots los serveys que hagués pogut prestar D. Emilio á la causa republicana, en l' época dels grans entusiasmes, no compensan de bon tros lo dany inmens que li ha causat ab la inaudita claudicació de última hora, exercida en perjudici de la seva agrupació y trepitjant l' honra republicana y fins la dignitat personal dels que havian sigut los seus partidaris.

Tot astre que intenti brillar en lo firmament republicá, enmatlleant la llum al programa castelari, es altament sospitós. Sospitós seria 'l Sr. Morayta, encare que possehis alguna condició per exercir la jefatura á que aspira y per la qual se despepita. Castelar ha apagat la llum del seu programa y es tonto que un Morayta pretengui encendrela pel seu compte. Aquella política corruptora de la benevolencia ab los monárquichs, que 's convertia en una connivencia més ó menos retribuïda ab actas de diputat y altras posicions polítichs, practicada per en Castelar, podia ser útil á n' en Sagasta; practicada per en Morayta no val un pito. No creyém que 'l Sr. Morayta, ni sent jefe de aquesta parodia de castelarisme, logri may l' acta de diputat per Barcelona, que tantas vegadas ha sollicitat en vá, apadrinat per D. Emilio y protegit eficazment per las autoritats monárquicas. Quan los antichs possibilistas s' adonguin de que aqueixa parodia de política castelarina ja no tendeix, com ells creyan, quan la practicava 'l pontífice, á portar monárquichs á la República, sino á aprofitar vergonyosament las engrunas de influencia, que tingan á bé concedirlos los monárquichs, si son verdaderament republicans com diuhen, s' apartaran escandalisats de una maniobra tan burda y asquerosa.

Lo lloch de la dreta republicana, se troba única y exclusivament dintre del camp de la República. La política de benevolencia ab los monárquichs ha fracassat per complet, desde que las complacencias castelarinas se transformaren en una traició monstruosa. S' imposa, donchs, una rectificació completa de ja conducta del partit conservador de la República. Tot pels republicans y ab los republicans, res pels monárquichs, ni ab los monárquichs. La mes mínima partícula de castelarisme resulta perturbadora y sospitosa. A nou camp, nous horisóns.

Per aixó nosaltres hem vist ab tanta simpatia los traballs empresos pel Sr. Carvajal, reconstituhint lo partit conservador de la República, y posantlo al servey de una causa tan noble y convenient com la tendencia de la *unió constitucional republicana*, dintre de la qual han de trobarse reunits, més tart ó més d' hora, tots los partidaris sincers de la República, desde l' extrema dreta á l' extrema esquerra.

Carvajal conta per portarlos á cap ab lo triple prestigi del seu talent, de la seva serietat y de la seva historia.

Ministre d' Hisenda y d' Estat durant la República del '73, posá á proba las sevas condicions de home de govern en circunstancias extremadament difícils: adicte á n' en Castelar, mentres aquest practicá la política republicana, se separá d' ell dotze anys enrera, al comprendre, ab genial previsió, los rumbos funestos que imprimia al possibilisme. La seva separació l' acredita d' home expert. La conducta digna que observá durant aquest temps, guardantse de promoure la més mínima dissidencia, honra la lealtat del seu carácter. Ell confiá en que 'l temps li donaria la rahó, y 'l temps, gran mestre de veritats, li ha donada de sobras. Ell pot desenterrar avuy lo seu discurs de Málaga, pronunciat dotze anys enrera, y erigirlo, com si sigués pronunciat avuy mateix, com á programa complet del partit republicá conservador de la República y com á base de un propósit tan convenient y necessari com la *unió constitucional republicana*.

Ningú més digne qu' ell d' insuflar un ánima sincerament republicana al cos mort del partit possibilista. Ell la tenia aquesta ánima y ell sol la guardava en la seva digna soletat.

Y al pensar que á un home de aquesta talla y de aquests mérits, un bulliciós Morayta qualsevol s' atreveixi á oferirli una plassa de *quinto* en lo *poti poti* que porta entre mans, n' hi ha per morir-se de riure!

P. K.

NA de las cosas que ab més instancia ha demanat en Martinez Campos al Sultán ha sigut lo perdó de Maimón Mojatar.

Sembla mentida que 'l mateix home que va manar fusellar al desventurat Farreny per haver tallat las orellas á un moro, 's mostri tan clement y piados ab lo principal autor dels insults, atropellos y matansas comesos pels rifenyos.

No sembla sino que 'l general, no content ab la denominació d' héroe que se li atribueix á Espanya,

**

VANITATS HUMANAS

Mentre Espanya encadenada,
no pot moure bras ni peu,
cau sobre 'ls que la maltractan
espesa pluja de creus.

No hi fa res.... deixén que plogui
lo cel ennuvolará....
Molts cops se comensa ab pluja
y s' acaba ab tempestat.

